

her i Tinget bleve brugte for paa enhver som helst Maade at reducere disse to Fakta, der der vare udførte som Regeringshandling, in absurdum. Om Grunden nu har været en Angst for Vælgerne eller en daarlig Samvittighed, eller hvilke andre det kan have været, skal jeg ikke udtale mig om. Jeg vil blot fastslaa, at jeg tror, at ude omkring i den jævne Befolkning ville de allerfleste godt forstaa, hvad denne Nervøsitet egentlig er runden af. Jeg tror, det ikke har været til nogen Skade hverken for Ministeriet eller de Partier, som støttede dette.

Der er ogsaa under Behandlingen blevet fremdraget det gamle Argument, jeg tror, det var af de ærede Medlemmer fra Vejle (Nørgaard) og fra Ruds-Vedby (H. L. Jørgensen), om Københavneriet. Hos det ærede Medlem fra Ruds-Vedby ved jeg nu ikke, om det ikke nærmest var et Udtryk for, at de, som ikke staa paa hans Side, bekende sig til Københavneri. Det andet ærede Medlem følger ikke sin store Fører, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), thi om ham er det bekendt, at han har udtalt ikke en, men flere Gange, at det er fuldstændig latterligt at sige om de københavnske Venstremænd, at de ikke skulde være lige saa gode Venstremænd som de ude paa Landet. Men jeg maa antage, at det ærede Medlem fra Vejle i den Henseende er blevet et vanartet Barn, der ikke følger sin store Lærer. Jeg skal henstille, om han maaske kan indsættes paa den Optragelsesanstalt, som det ærede Medlem fra Aarhus nordre (Sabroe) er i Færd med at starte.

Saa er der en enkelt lille Udtalelse, som er ret interessant, og som faldt fra det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen). Han filosoferede en Del over det radikale Partis Vælgere, og han udtalte højstemt først, som det er blevet fremhævet af det ærede Medlem fra Holbæk (Rode), at der kunde slet ikke være Tale om, at nogen af „de 27“ kunde tænke paa at komme over til de Radikale. Derimod udraabte han hastemt: „Nej Radikale, samler jer til Venstre!“ Men saa talte han om Vælgerne og sagde, at de Vælgere, som vi repræsenterede, vare af en meget sammensat Art; han fremhævede, at der blandt dem fandtes Mænd lige fra den mest jordbundne Materialisme til den mest højstemte Lyrik, og han nævnede Mænd lige fra Bjørnbak til Grundtvig — og der skulde det ærede Medlem fra Kellerrup (Leth Espensen) være Bjørnbak og det ærede

Medlem fra Vraa (Grønberg) være Grundtvig. Han fremhævede, at en saadan broget Vælgerhær kunde det være i høj Grad vanskeligt at holde sammen; den vilde ikke holde sammen. Jeg skal for det første med Hensyn til dette om Vælgerhæren henstille til det ærede Medlem fra Vinderup, om han ikke vil gøre sig Umage for at holde Reformpartiets Vælgerhær sammen, den har da i hvert Fald skilt sig ad, saa det kan blive til noget; saa kunne vi siden se, hvordan det gaar med vor. Men jeg maa sige, at der er noget sandt i dette, at hvis der skulde være Tale om at føre en rent ensidig Politik, en Politik som den, der har været ført af det hidtilværende Regeringsparti, vilde en saadan Vælgerhær som den, vi begynde med fra vor Side, ikke egne sig dertil. Det er klart, at skal der føres en meget ensidig Politik, maa man ogsaa have en Vælgerhær, der er ganske anderledes ensidig og ensartet end den, vi have. Men vi fra det radikale Partis Side se tværtimod vor Styrke deri, at vi have en Vælgerhær, ikke alene fra en enkelt Klasse, men samlet sammen fra snart sagt alle Klasser, en Vælgerhær, der repræsenterer i mange Henseender, hvor det gælder de enkelte Sager, forskellige Standpunkter. Det vil give Anledning til, at en Politik, der føres af et saadant Parti, ikke kan blive ensidig, men tværtimod vil blive nødt til at faa et videre Udsyn. Vi sige, at det er netop vor Styrke; vi ere ikke udsatte for derved at blive ensidige, at fremme enten Klassepolitik eller en paa anden Maade ensidig Politik. Men maa jeg sige en Ting om den Vælgerhær, vi repræsenterer, hvorledes den er ensidig, og hvorledes den, er jeg vis paa, vil blive ved at være ensidig, det er derved, at den alle Steder, hvor vi, der ere Repræsentanter for den, have truffet sammen med den, særlig ved vore politiske Møder, i Landsmøderne og lignende Steder, altid har holdt een Ting bestemt frem for sine Repræsentanter som det, de først og sidst ikke maatte glemme, og det var, at de, naar de kom til Magten, og naar de skulde drive Politik, ingen Sinde maatte komme til at vige fra de Ord, som de havde talt, medens de stod som Opposition. Det vil blive det, som skulde være Præget paa vor Politik, og saa længe den højtærede Regering vil gaa efter det, vil den ogsaa have fuld Tilslutning fra denne efter det ærede Medlem fra Vinderups Mening saa uensartet sammensatte Vælgerhær. Det er det, vi